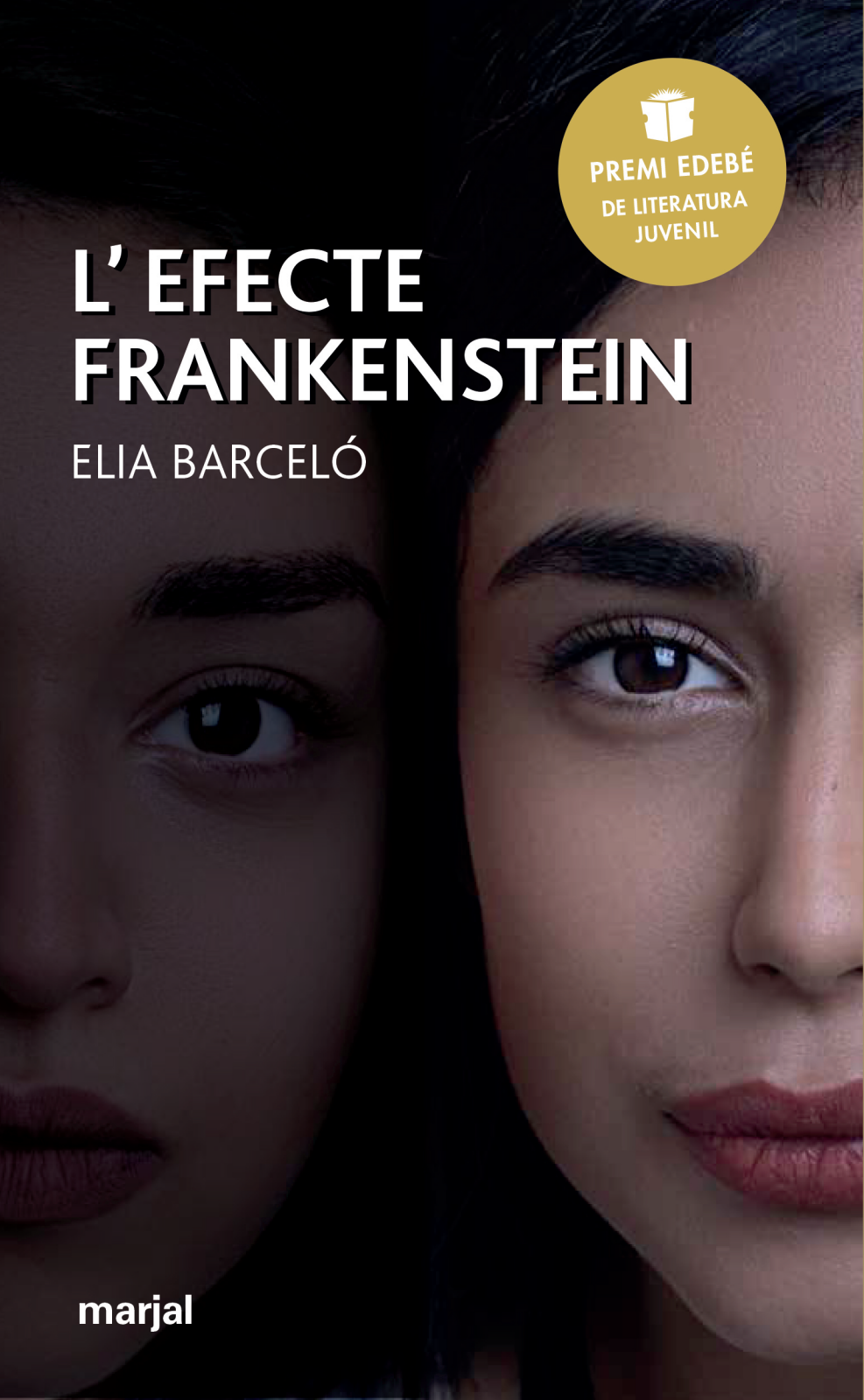
PREMI EDEBÉ
DE LITERATURA
JUVENIL
L' EFECTE
FRANKENSTEIN
ELIA BARCELÓ
marjal

Periscopi

L'EFECTE FRANKENSTEIN

PREMI EDEBÉ
DE LITERATURA JUVENIL

ELIA BARCELÓ

L'EFECTE FRANKENSTEIN

PREMI EDEBÉ
DE LITERATURA JUVENIL

marjal

Obra guanyadora del Premi Edebé de Literatura Juvenil segons el veredicte del jurat format per Xavier Brines, Paula Jarrin, Rosa Navarro Durán, Care Santos i Elena Valencia.

Títol original: *El efecto Frankenstein*

© Elia Barceló, 2019

© Ed. Val: Marjal, 2019
Alt Palància, 6, baix
46920 Mislata (València)
www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41
contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Editora de Literatura Juvenil: Elena Valencia
Adaptació al valencià: Vicent Esteve
Disseny de la col·lecció: Book & Look
© *Fotografia de coberta:* Hadis Safari on Unsplah
© *Fotografia de l'autora:* Nina Eisterer

Primera edició, març 2019

ISBN: 978-84-8348-531-6
Depòsit legal: B. 7953-2019
Imprés a Espanya
Printed in Spain
EGS – Rosari, 2 – Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

A la memòria de Mary Shelley, pionera de la literatura de ciència-ficció i de terror, i la seua novel·la immortal Frankenstein o el Prometeu modern, *que va veure la llum fa exactament 200 anys, el 1818.*

0

Va obrir els ulls a una penombra en la qual una llum ataronjada brillant pintava ratlles a la paret en travessar una persiana entreoberta. No sabia on estava i per un moment va sentir que s'ofegava, espantat, perquè no reconeixia el sostre de l'habitació ni res del que hi havia al seu voltant.

Va tornar a tancar els ulls. De vegades passaven coses així i en uns segons tot queia de nou al seu lloc i les coses s'aclarien per si mateixes. Els va obrir una altra vegada, a poc a poc, com si li donara al cervell una oportunitat de posar-se en marxa i oferir-li la resposta que buscava.

Res. Continuava sense saber on estava ni per què s'havia despertat allí a l'albada. Que havia begut massa la nit abans i algun company li havia oferit quedar-se a sa casa?

Es va incorporar de colp i es va quedar assegut al llit amb una opressió al pit que, si no era terror, se li assemblava molt. No recordava res de la nit abans. Res. La seua ment era un forat negre, un desert, un buit total.

Va mirar al seu voltant, perplex. Havia estat estirat en una mena de matalaf fastigós, ple de taques velles l'origen de les quals preferia no saber, i l'habitació que l'envoltava estava en ruïnes: les parets descan-

tellades, el marc de la finestra menjat pels corcs, el vidre trencat en diversos punts com si li hagueren estat tirant pedres durant anys, el terra ple de runa i de papers de colors que quasi ja no podia distingir perquè la lluminositat taronja havia anat creixent i les ombres s'amuntegaven als racons d'aquella casa en ruïnes.

Què li podia haver passat per a despertar-se allí? Havia patit cap agressió? El devia haver atacat una banda de lladres i l'havien deixat allí tirat, donant-lo per mort?

Es va tocar el cap amb compte. Li feia una miqueta de mal, però era una cefalàlgia vulgar, no semblava que hi haguera cap contusió cranial. Es va arremangar les mànegues de la camisa per mirar-se els braços i, en la penombra blava, no va distingir taques de sang ni arrapades ni hematomes. Les cames tampoc no li feien mal.

Es va posar els palmells de les mans damunt del pit i, a través de la roba, va notar una espècie de costures en diversos punts; però no va sentir res en pressionar-les, ni mal, ni coentor, ni cap classe de molèstia. Potser era una altra peça de roba que duia al davall i estava sorgida o creuada per costures grosses.

Va pensar a traure's la camisa i mirar, però ja estava quasi del tot fosc i feia fred, de manera que va decidir eixir d'allí, anar a sa casa i, tan bon punt se sentira segur a la seua habitació, encendre un llum, demanar aigua per a un bany, despullar-se i fer una exploració detallada del seu cos.

Tornar a la seua habitació. Tornar a sa casa.

On vivia?

Altra vegada el forat negre.

Es va passar la llengua pels llavis ressecs, per les dents —va comprovar alleujat que les tenia totes, no hi havia buits—, es va tocar les galtes rasposes i va notar que devia fer un parell de dies que no s'afaitava.

No recordava on vivia.

Es va agafar la monyica esquerra entre l'índex i el polze drets buscant el pols, que, com esperava, estava molt accelerat. Havia d'eixir d'allí, encara que no sabera on anava. Necessitava exercici, activitat, per no tornar-se boig.

Es va posar dret i va eixir de l'habitació, tantejant les parets, com un cec recent. El plànol de la casa no li resultava desconegut, però no aconseguia relacionar-lo amb res. Va baixar les escales amb compte; aquells escalons de fusta que cruixien davall del seu pes no li inspiraven massa confiança, però no hi havia cap altra manera d'arribar a la planta baixa i, d'allà, a l'exterior.

Una volta travessada una habitació en ruïnes, que en altres temps podia haver sigut una cuina, va aconseguir per fi eixir a l'aire lliure, i el ventet, tot i que fred, li va resultar tonificant. Ja quasi era de nit, però el cel conservava, a ponent, un to ataronjat amb vetes de carmesí preciós i el joc de colors es reflectia en el Danubi, que en aquell punt, davant de la casa, s'amansia una miqueta.

Des d'algun lloc pròxim li arribaven retalls de música i converses i rialles, com l'eco d'una festa. Va girar el cap cap amunt en sentir una campanada i un nom va aparéixer a la seua ment: la catedral de Nostra Senyora la Bella.

Alguna cosa es va relaxar en el seu interior quan va repetir el nom per a si mateix. Si sabia posar-li nom a l'església i al riu de la seua ciutat, sabria també on estava; només havia de continuar buscant en la seua memòria.

I potser, amb sort, fins i tot arribaria a descobrir qui era ell. Perquè el que no havia volgut confessar-se encara a ell mateix era que no recordava el seu propi nom, que, com a mínim de moment, no sabia qui era.

1

Nora caminava a grans camallades pel carrer paral·lel a la riba del riu tot entropessant amb la maleïda falda de la disfressa de carnestoltes. S'hauria d'haver vestit d'alguna cosa més còmoda, però Sarah li havia deixat aquell vestit de dama del segle XVIII amb la bosseta de mà, la perruca i tot, i s'havia deixat convéncer, encara que ella sempre s'havia disfressat de vampiressa, de bruixa i de coses per l'estil.

Ni tan sols sabia si feia bé anant a una festa on no coneixia pràcticament ningú, però ja feia uns mesos que estava a Ingolstadt i, entre les classes, les primeres proves, el fet d'acostumar-se a comprar, cuinar i fer-ho tot sola, i les dificultats per a relacionar-se amb gent d'una altra mentalitat, encara no havia aconseguit fer-se un cercle d'amics. Així que, quan Sarah l'havia convidat a aquella festa i fins i tot li havia deixat el vestit, havia acceptat de seguida. El més absurd era que no havia pogut arribar abans perquè havia hagut de cuidar Marie durant dues hores, ja que els seus pares havien hagut d'anar a una reunió de la guarderia que havien triat per quan la menuda tinguera l'edat de començar. No havia pogut dir-los que no, i ara intentava trobar el lloc on se celebrava la festa.

Es va parar un instant per recuperar l'aire i donar una ullada al GPS del seu mòbil. Suposadament ja devia estar ben prop. Es va ajustar la perruca damunt de les orelles i ja estava a punt de posar-se en marxa de nou, quan un crit desesperat la va deixar clavada on estava, mirant a tot arreu per localitzar la font del so.

—Auxili! —cridava una veu de dona—. Auxili! Que algú m'ajude! La meua neta s'ofega! Auxili!

Alçant-se la falda quasi fins a la cintura, va començar a córrer cap a on li semblava que hi havia la dona. Un parell de segons més tard l'havia localitzat, a la riba del riu, ficada a l'aigua fins als genolls, estirant els braços cap a una silueta que flotava i s'allunyava d'ella.

Per sort, en aquella zona el corrent no era tan fort com en altres llocs. Es va arrancar la perruca blanca, plena de llaços i papallones, es va traure el vestit pel cap, sense molestar-se a descordar-ne la cremallera, i es va tirar a l'aigua sense pensar com de freda que podria estar.

Estava gelada.

El seu primer impuls va ser eixir immediatament i eixugar-se amb el que fora. Però els crits de la xiqueta i la seua iaia l'esperonaven, i ella era bona nadadora.

Es va deixar endur pel corrent, fent braçades poderoses que l'acostaven cada vegada més a la menuda fins que va aconseguir atrapar-la i aguantar-la. La xiqueta se li va agafar com si fora un mico i va estar a punt d'arrossegar-la cap al fons amb els seus puntellons i els seus braços que li estrenyien la gola, i quasi l'ofegaven. Va intentar posar-se-la de tal manera que no poguera dificultar-li els moviments, però

en girar-se per posar la xiqueta d'esquena contra el seu pit, un obstacle al cabal del riu va topar ben fort contra elles i les va separar de nou. Una branca que flotava a la deriva, li va paréixer.

Va tornar a nadar amb fúria cap al centre del corrent, va aconseguir aferrar l'anorac de la menuda i acostar-se-la, però aquesta vegada ja no hi va haver colps de peu ni braços caragolant-se-li a la gola. O havia perdut el coneixement, o alguna cosa pitjor.

Durant un moment, abraçant la xiqueta, es va deixar arrossegar sense més. El fred de l'aigua era tan intens que començava a sentir el cos entumit, engarrotat. Li costava nadar i notava com la calor del cos li anava desapareixent pel cap, pels cabells xopats, que cada vegada es posaven més freds.

A l'alçada del pont, on el corrent s'estavellava contra un dels pilars, una ona els va passar per damunt, les va submergir uns instants, i Nora va pensar que s'havia acabat, que no ho aconseguiria, però en aquell moment, uns altres braços sorgits de la fosca la van ajudar a flotar i a dirigir-se cap a la riba amb la seua càrrega immòbil.

Quan per fi van tocar terra, es van deixar caure al fang, esgotats, esbufegant per l'esforç, però alleujats i contents d'haver eixit bé de tot plegat. La iaia s'acostava corrents, murmurant agraïments entre llàgrimes, amb un mòbil encés a la mà.

—Telefone a una ambulància! —va cridar Nora.

—Està bé? Tini està bé?

Els fanals ja s'havien encés i, davall de la seua llum perlada, Nora va veure que la xiqueta estava quieta,

amb els ulls tancats, estirada d'esquena com una nina abandonada a la vora. Devia tindre uns tres anys.

El xicon que les havia ajudat la mirava, desolat. Els seus ulls es van trobar durant uns segons mentre sentien la dona parlar per telèfon, donar l'adreça i contar què havia passat.

Nora va ser la primera a reaccionar: es va agenollar al costat de la menuda immòbil, la va posar de costat intentant fer-li vomitar l'aigua que s'havia engolit, li va inclinar el cap arrere, li va obrir la boca, va ficar-hi el dit a dins per assegurar-se que no hi haguera cap herba a l'interior, li va pinçar el nas i, tot seguit, posant la seua boca contra la de la xiqueta, va començar a fer-li la respiració artificial mentre el xicon preguntava en veu baixa, quasi més per a ell mateix que no per a les que l'escoltaven: «Però què fa? Què està fent? La xiqueta s'ha mort, no té pols. No hi ha res a fer».

Nora es va apartar per inspirar de nou, va comprendre el que havia dit el xic, i va començar a fer el massatge cardíac. Trenta compressions, dues insuflacions, trenta compressions, dues insuflacions... ritme ràpid, una vegada, una altra vegada, una altra vegada, sense parar-se ni un moment, sense deixar de comptar.

Uns minuts més tard, va aparéixer l'ambulància. Tot es va omplir de llums blaves giratòries i udols de sirena.

—Està viva? —preguntava la iaia—. Està viva?

Com a resposta, la xiqueta va obrir els ulls i va trencar a tossir, i va expulsar l'aigua que s'havia engolit. La iaia es va abalançar damunt d'ella, però abans que poguera abraçar-la, dos portalliteres la van agafar, la van ficar al vehicle i, moments després, tots havien desaparegut.

—Ha ressuscitat? —va preguntar el xic, mirant-se-la bocabadat.

Nora va remenar el cap, es va alçar i va començar a caminar en la direcció on devia ser la seua roba. Ell la va seguir. Per sort, va pensar, no s'havia hagut de despullar del tot davant d'aquell desconegut; davall de la roba duia un *body* complet de pantalons llargs que s'havia posat per no tindre fred amb només el vestit prim.

—No, home, no estava morta —va contestar, en notar la importància que semblava tindre per al xic—. Però ho hauria pogut estar si l'haguérem deixat una miqueta més. Pobra criatura! Com se li deu haver acudit ficar-se a l'aigua, amb aquest fred i quasi de nit?

—Ha sigut molt valenta, vosté —va dir ell.

—Tu també. —Es va girar per mirar-lo quan es va adonar que li havia parlat de vosté. Quina classe de tio estrany era? Anava vestit com per fer parella amb ella, amb uns calçons blancs i una camisa de mànegues amples i una gorgera al pit. Potser l'havien convidat a la mateixa festa—. I..., per cert..., gràcies —va afegir—. Si no haguera sigut per tu, ens hauríem ofegat totes dues.

Havien arribat al lloc on s'havia tret la disfressa i, tot i que anava xopada, se la va posar. Estava morta de fred, igual que ell, que tremolava, tot i que intentava dissimular-ho.

Per sort, el mòbil estava a la bosseta de mà que havia llançat a terra i encara funcionava. Va telefonar a un taxi i els va dir que era molt urgent, alhora feia gestos al xic perquè la seguira; va eixir al carrer paral·lel al

riu i es va col·locar davall d'un fanal perquè el taxista els vera tan bon punt girara la cantonada.

—No havia vist mai una cosa així —va dir ell, encara atònit—. Em pot explicar què ha fet, Fräulein? La xiqueta no tenia pols, ho podria jurar per la Bíblia.

«Com d'estrany que parla, aquest xic!», va pensar Nora abans de contestar.

—Li he fet el que li faria qualsevol socorrista: respiració artificial i massatge cardiorespiratori. Res més. Bé, i hem tingut sort, és clar. Au va, vine amb mi a casa. Ens hem de canviar, que encara agafarem una pulmonia.

Nora li va obrir la porta del taxi i pràcticament el va espentar dins. De seguida es va posar a contar al taxista per què anaven xopats, abans que l'home els fera fora del seu vehicle i, tot i que a contracor i perquè ja s'havien assegut, va acabar duent-los on volien anar.

Durant el trajecte curt, el xic ho mirava tot amb ulls espantats, en silenci, mentre els tremolors li sacsejaven el cos. Més que de fred, Nora tenia la sensació que tremolava de nervis, o de por, i a ella li pareixia molt estrany i misteriós. Per què hauria de tindre por, ara que ja havia passat tot? Devia ser el xoc?

Ell l'observava de reüll, sense saber què pensar, sense saber on estava, cada vegada més angoixat. Van baixar en un dels carrerons del centre, van pujar unes escales molt dretes fins al tercer pis, la jove va obrir la porta i, de sobte, tot es va omplir de llum.

Del sostre penjava un llum com no n'havia vist cap a la vida, sense flama i sense fum, que repartia una claror que quasi feia mal a la vista. I a la casa s'hi estava tan

calent com si algú s'haguera passat el dia encenent un foc darrere de l'altre.

La xica es va traure les sabates, va obrir una porta, va desaparéixer a l'habitació i de seguida es va començar a sentir soroll d'aigua corrent. Allò era cada vegada més estrany.

Un somni! Això mateix! Un somni estranyíssim del qual es despertaria prompte. Havia de ser un somni, perquè tot passava a la ciutat on estudiava, però res era exactament com en la vida real.

—Tin, eixuga't una miqueta —va dir la jove, oferint-li un drap blau—. Em dutxe en un moment i després et toca a tu.

Va començar a fregar-se els cabells mentre feia ullades a tot el que l'envoltava: roba penjada en ganxos de paret, molt de calcer estrany... femení, si s'havia de jutjar per la mida, i un parell de sabates potser masculines tirades per terra, una pila de llibres en un racó. Que devia ser una casa en la qual només vivien dones? I les sabates d'home? I com s'atrevia aquella mossa a deixar entrar un desconegut? Quina prova millor que es tractava d'un somni que l'absurditat de la situació? Però dins d'un somni ell no havia sentit mai amb tanta claredat la seua roba xopada, el fred del seu cos, el cansament i la fam que sentia en aquell moment.

—Llesta! Perquè després diguen que les dones som lentes al lavabo! Per cert, em dic Nora. Et toca a tu. Prefereixes dutxa o banyera? —La jove s'havia posat una bata blanca i una mena de turbant de color rosa li tapava la cabellera. Ell intentava no mirar, però se li veien les cames fins als genolls i no pareixia que

li fera gens de vergonya—. Va, dutxa! —va afegir en veure que no contestava—. Es gasta menys aigua i et calfa igualment. Mentrestant, vaig fent un poc de xocolate, et ve de gust? Potser fins i tot queda una miqueta de pastís.

Ell va fer que sí amb el cap sense tindre ni idea de què li preguntava, i va entrar al xicotet lavabo, el més menut que havia vist mai a la vida, però moblat amb objectes que no coneixia. Va explorar uns moments, va accionar les manetes que hi havia a dins de la banyera i, al cap d'uns segons, l'aigua calenta va començar a caure-li damunt. Es va despullar corrents i, fent ullades constants a la porta, que no havia tancat per dins perquè no havia aconseguit descobrir el baldó, es va deixar calfar per aquell invent meravellós: un cabal d'aigua calenta que no pareixia tindre fi.

Van sonar uns colps precipitats, es va obrir la porta i ell va tancar l'aigua i va protegir la seua nuesa amb totes dues mans, mort de vergonya. Mai no hauria pensat que tant desvergonyiment fora possible en una xica jove de classe benestant.

—Perdona, se m'havia oblidat donar-te una tovalla i un barnús; em sap greu que siguen tan cridaners —va dir ella, evitant mirar-lo massa—. Ací tens. —Li oferia un drap gran, aquesta vegada groc, juntament amb una bata de coloraines—. Si et vols afaitar, t'he deixat allà una maquineta nova d'un sol ús. Quan acabes, la llances. T'espere a la meua habitació. És la porta del fons del passadís. I no tardes, que se'ns refredarà el xocolate.

El lavabo estava ple de vapor, l'espill totalment entelat. Es va assecar corrents i de pressa i es va posar aquella

bata horrible abans d'eixir al passadís. La porta estava oberta i Nora l'esperava asseguda al mirador en una taula damunt la qual fumejaven dos tassons de xocolate. També hi havia un bon tros de pastís de nous que li va fer la boca aigua.

Es va asseure en fer-li un gest la xica i es va haver de controlar per no llançar-se com un llop damunt del pastís. Se sentia com si fera dies que no menjara.

—Au, serveix-te —li va oferir. S'havia tret el turbant del cap i la seua cabellera castanya se li començava a arrissar suaument mentre s'eixugava. Encara anava vestida amb la bata blanca, amb res més. Tenia uns ulls brillants i inquisitius, de color cervesa—. Bé, doncs, ja t'he dit que soc Nora. Qui ets tu?

«Gran pregunta —va pensar ell—. Això. Qui soc jo?».

—Li semblarà molt estrany, Fräulein Nora —va dir per fi, després d'uns segons en els quals va engolir-se la saliva un parell de vegades—. No me'n recorde.

Ella no va paréixer massa sorpresa. Es va inclinar una miqueta cap a ell i va preguntar:

—Des d'allò que ha passat al riu o des d'abans?

Quan es va inclinar, va quedar a la vista un penjoll de plata que li ballava temptadorament damunt de l'escot: un mussol, el símbol de Minerva, la deessa de la saviesa; i també el símbol d'una cosa profunda i secreta que ella no podia conéixer. O sí? Qui devia ser aquella jove? Filla o germana de qui?

Li havia fet una pregunta curiosa. Interessant. Científica. Va tornar a mirar el mussol i va decidir dir la veritat.

—Des d'abans. Poc abans d'allò del riu m'he despertat en una casa en ruïnes, per allà a prop, sense memòria de mi ni de tot el meu passat.

—Saps on estem, almenys?

El xic va assentir vigorosament. Amb prou faenes feia dos minuts que el seu cervell li havia proporcionat la resposta.

—Ingolstadt.

—Bé! Per cert, menja una miqueta primerament. Perdona, és que soc insuportablement curiosa...

El xic va servir a Nora un tros de pastís abans de servir-se a ell mateix i, controlant la seua impaciència, va tallar un mos amb la vora de la forqueta. Era deliciós. Si l'havia fet ella, era un bon partit: guapa, valenta i amb bona mà per a la cuina.

—Recordes on anaves quan has sentit cridar la iaia de la xiqueta?

—No anava enlloc. Només volia eixir de la casa i intentar veure on estava.

—Què és això? —De colp, Nora semblava espantada. Mirava fixament un punt del triangle de pit que les solapes del barnús deixaven descobert.

Ell va abaixar la mirada cap a on ella indicava i, sense pensar-hi, es va obrir les solapes per poder mirar el que tant havia impressionat la xica. A l'alçada del cor, i en tres llocs més del seu tors, diverses cicatrius destacaven damunt del seu pit pàl·lid i sense pèl, com ferides profundes cosides a correcuita amb un negre bramaire.

Es va passar la punta dels dits per damunt de les ferides, que encara no s'havien cicatritzat, però tampoc no pareixien fresques. No sentia res. Estaven com

acartonades. Quan va tocar la que tenia a l'alçada del melic es va adonar que més avall n'hi havia una altra, quasi a l'engonal.

Va alçar la mirada cap a la jove, conscient que era absolutament indecorós mostrar-li d'aquesta manera el seu cos nu, però sense poder evitar-ho, com buscant la confirmació que el que veia i tocava era real.

Ella es va alçar i, murmurant un «Em permets?», va passar també els dits per damunt de les cicatrius. Ell va sentir un calfred. Des de la mort de sa mare, quan tenia deu anys, no l'havia tornat a tocar cap dona.

—Això és increïble —va dir ella amb veu molt baixa—. Et fa mal?

Ell va fer que no amb el cap.

—Estic somniant, no?

—No. Si no és que tots dos somniem el mateix, no. Aquesta és la realitat normal.

—La meua no. Ací tot és estrany: els llums, el lavabo, el vehicle que ens ha portat, la manera de vestir de la dona i la xiqueta del riu... ha de ser un somni.

Nora es va apartar de la taula, va eixir de l'habitació i va tornar al cap d'uns minuts amb un parell de peces de vestir.

—Tin, posa't això; són de Toby i no sé com et quedaran, però és millor que veure't vestit amb el barnús de Heike i amb el pit ple de ferides mal cosides que no fan mal.

—Qui és Toby? El seu germà?

—Vols deixar de parlar-me de vosté? M'estàs posant nerviosa. Toby és el meu company de pis. Ací vivim Heike, Toby i jo. Ells estudien Filologia, jo Medicina.

—Medicina! Com jo —va dir ell de sobte. I va somriure—. Me n'acabe de recordar! Estudie a Ingolstadt perquè és la millor universitat de química i medicina.

—Ara ja no té la mateixa fama. Van traslladar la facultat a Landshut primerament, fa un parell de segles, i aleshores a Munic. Fa només un any que l'han tornat a obrir ací. Jo volia estudiar a Viena, però no hi havia places. L'any que ve intentaré aconseguir el trasllat i potser puc tornar a Àustria.

—Jo també soc austríac. De Salzburg. —Li pareixia meravellós anar recordant coses sobre ell mateix. Tant, que no podia preguntar tot el que se li acudia en sentir-la parlar a ella, perquè primer de tot havia de tornar a recuperar la memòria completa.

Uns segons arrere no hauria sabut contestar si li haguera preguntat d'on era. Mentre parlaven, s'havia anat vestint d'esquena a ella i, una vegada llest, es va girar perquè li donara el vistiplau.

Nora se'l va quedar mirant. La roba era quasi de la seua talla i estava guapo, però d'alguna manera pareixia que l'altra roba el feia més real; amb les coses de Toby pareixia que anara disfressat.

—Ja has recordat més coses. Ho provem amb el teu nom? A veure. Mira'm. Jo soc Nora... I tu? Ja ho saps... jo Tarzan, tu Jane...

—Com dius?

Va veure la seua mirada d'incomprensió profunda i, per no atabalar-lo més, va continuar:

—Tant és. Intentem-ho una altra vegada. Jo, Nora. Tu...

El mirava intensament als ulls, verd-grisosos i ametlats, intel·ligents, un poc oblics, damunt d'uns pòmuls alts. Duia els cabells més aviat llargs, rossos cendrosos, i no s'havia afaitat.

—Jo, Nora. Tu...

—Maximilian —va dir de sobte—. Crec —va somriure amb timidesa i se li van formar dos clotets a les galtes.

—Anem progressant. Molt de gust, Max. —Nora li va oferir la mà perquè li l'encaixara i ell la va girar amb delicadesa, es va inclinar damunt d'ella i la va besar fregant-la lleugerament amb els llavis, amb una naturalitat absoluta—. I ara, anem a la cuina —va afegir ràpidament per dissimular el seu torbament—, a veure què hi ha per la nevera per a fer un sopar en condicions. Estic morta de fam i crec que el xocolate amb el trosset de pastís només ha sigut un aperitiu. T'agrada la pasta?

Maximilian va arronsar els mucles i la va seguir. Només els seus pares l'havien anomenat Max; per a la resta del món era Maximilian. Però li agradava que ella també ho fera. Quina pena que allò no fora més que un somni! Aquella mossa tenia alguna cosa que feia molt de temps que buscava.

* * *

Mentre ella trastejava a la cuina, ell va tornar al lavabo a intentar seguir el consell de Nora i afaitar-se. Li va costar molt esbrinar com funcionava aquell invent i es va passar tota l'estona pensant en el fet que li sembla-

va raríssim que hi haguera un home vivint amb dues xiques, sense ser ni tan sols família. Quina classe de persones eren? Quina mena de persones podien ser els seus pares, que permetien una cosa així? I com era possible que Nora estudiara Medicina? No era que li faltara intel·ligència, això estava quedant cada vegada més clar, però era una dona i, per tant, mai no l'acceptarien en cap universitat. Hauria de preguntar més coses, però, per desgràcia, més de la meitat de la seua ment estava ocupada a recordar i, sobretot, a esbrinar d'on provenien aquelles cicatrius estranyes que li cobrien el tors.

Les va observar a l'espill, astorat. Per superficials que foren aquelles ferides, que no ho eren, com a mínim dues li haurien d'haver causat la mort. I allà s'obrien dos camins al seu pensament: d'una banda, qui hauria pogut fer una cosa així?, i de l'altra, com era possible que haguera sobreviscut i qui li havia cosit aquelles ferides?

Si poguera recordar, el més probable era que li vingueren a la ment les circumstàncies de l'atac, potser fins i tot la persona que ho havia fet, i la raó. Però de moment, amb l'ajuda d'aquella dona estranya, l'únic que recordava era que es deia Max, que era de Salzburg i que estudiava Medicina a Ingolstadt.

Què havia volgut dir Nora quan havia comentat que «ara ja no és la millor universitat», que l'havien traslladat? Ell havia assistit a les seues classes fins a una data molt recent, n'estava segur. Ningú no havia traslladat res. I ella havia dit, a més, que en «fa un parell de segles».

Va posar la seua roba xopada damunt d'uns barrots metàl·lics calents que hi havia al lavabo, es va acabar d'afaitar, es va trobar mitjanament civilitzat, i va tornar a la cuina, de la qual emergia una olor meravellosa. Mentrestant, ella s'havia vestit i la seua vestimenta el va deixar clavat al llindar: duia una mena de calçons negres masculins, ajustadíssims, que en una dona no deixaven res a la imaginació i, cobrint-li el tors, una peça ampla que permetia veure bastant bé el que portava al davall: una mena de *brassière* francés lleuger que el va obligar a escurar-se la gola i desviar la vista.

Nora va posar el menjar a la taula i li va oferir una botella de vi negre perquè la destapara. Una senyoreta bevent vi! Va obrir la botella sense comentaris i en va servir dues copes, amb l'esperança que ella diguera que no, que només era per a ell, però es va limitar a somriure, va agafar la seua i va alçar-la per fer un brindis.

—Per nosaltres i la menuda que hem salvat! I perquè recuperes prompte tota la memòria. Pot ser una conseqüència del trauma que has patit amb això d'aquelles ferides. Recordes què et va passar?

Ell va remenar el cap en una negativa i va fer un glop de vi ben llarg. Era boníssim. El menjar, però, era profundament estrany. Feia molt bona olor, però el plat estava ple de coses que no coneixia: unes tires llargues blanques i molt primes, com cucs enormíssims, nadant en una salsa violentament roja esguitada d'unes baies fosques, trencades, i d'altres cuquets rosats amb un trosset de cua quitinosa. L'únic que havia vist abans en un plat era la branqueta de romer i un pessic d'alfàbega.

—Va, comencem a menjar abans que es gele. Espere que no sigues al·lèrgic a les gambetes. Les vaig comprar ahir, no n'hi ha moltes però estan prou bé.

El primer mos va ser com un espasme a la boca. Mai no havia tastat aquell sabor i era tan intens que quasi li resultava excessiu, però les coses blanques i llargues —que òbviament estaven fetes de farina i potser també ou— ho neutralitzaven una miqueta i aviat s'hi va acostumar, fins que va acabar menjant-se'n dos plats plens fins dalt.

—Bé —va dir ella, somrient satisfeta, com totes les dones els esforços a la cuina de les quals són apreciats per un home—, doncs ja has tastat els meus famosos espaguetis amb tomaca, olives i gambes. Bons?

—Meravellosos.

—Ara mirem-nos les teues ferides. Em deixes ferli una ullada? Al cap i a la fi, tots dos serem metges.

Max es va engolir la saliva, es va apartar de la taula i, ja a punt de traure's la peça de damunt, que no tenia botons ni res per obrir-la, va negar amb el cap.

—No, Fräulein, em sap greu. Crec que primerament m'he d'aclarir jo mateix i potser consultar amb algun col·lega.

Nora se'l va quedar mirant, de primer furiosa, després inexpressiva.

—Entesos, com vulgues. Aleshores serà millor que ens n'anem a dormir. Ha sigut un dia molt llarg.

Max es va quedar de pedra. No devia insinuar que...? No. No era possible. No somreia. No el mirava com ell havia vist que algunes dones miraven els homes en una cantonada fosca. Tot era molt estrany, però estava

segur que ella era una xica decent. No li podia estar proposant... Les seues paraules van interrompre els seus pensaments esbojarrats:

—Et pots estirar al llit de Toby. Se n'ha anat a passar el cap de setmana de carnestoltes a sa casa, com Heike. De segur que no li fa res. Ara et busque una manta. Demà és festa; ens podem alçar tard, parlarem més i continuarem buscant. Bona nit.

* * *

Es devia haver adormit instantàniament perquè, quan es va despertar amb les campanades de les cinc, es trobava descansat i amb el cap clar. L'habitatge estava fosc i en silenci.

S'havia estirat al llit més còmode que havia provat en tota la vida. La temperatura era perfecta i va estar temptat de fer mitja volta i continuar dormint en aquell somni meravellós en el qual, amb sort, quan s'alçara tornaria a veure Nora; però alguna cosa li deia que, si volia començar a resoldre el misteri, havia de tornar a la casa en ruïnes on s'havia despertat sense memòria de si mateix. I ho havia de fer sol. No podia posar en risc aquella criatura deliciosa. Ja la veuria una altra vegada quan tornara a ser amo de si mateix.

Es va alçar sigil·losament, es va canviar la roba de Toby per la seua amb un calfred —que lleugera que resultava per contrast!— i, en traure el cap per la finestra i veure que havia nevat una miqueta durant la nit, va decidir manllevar alguna peça de roba, es va posar una jaqueta increïblement càlida i liviana, i, després de gar-

gotejar una nota, va eixir, vigilant de no despertar-la, i es va encaminar a la seua facultat. Es volia assegurar de la seua mera existència abans de tornar a les ruïnes a explorar.

* * *

Nora va obrir els ulls tan bon punt va sentir la porta que lliscava i es tancava. Havia dormit poc i malament perquè estava segura que Max intentaria marxar en secret, i havia encertat del tot, però no estava disposada a deixar que un xic amb un trauma com el seu es llançara a vagar per la ciutat de matinada; li podia passar qualsevol cosa.

«No intentes enganyar-te a tu mateixa, Nora. El que passa és que el xicot t'agrada i no vols perdre'l així com així. Si el perds ara, no tens manera de tornar-lo a trobar», va dir la seua veu interior.

«Entesos. D'acord. El xic m'agrada, què passa?»

«Res. Ves a buscar-lo. Hui dia les dones no cal que esperem que siguen ells els que facen el primer pas. Corre, abans que es perda pels carrerons!»

Es va vestir a tota velocitat, va veure una nota damunt de la taula, se la va ficar a la butxaca, va mirar per la finestra, el va veure que tombava cap a la Kanalgasse, i va eixir del pis a correcuita calçada amb les vambes de córrer, cosa que li va permetre atrapar-lo de seguida, sense que ell se n'adonara.

Anava cap a la universitat vella, i, com ella suposava, es va parar al davant de l'edifici que ara era el Museu de Medicina i Anatomia Antiga, però que des del segle xv havia sigut l'edifici on s'estudiava Medicina i on es feien les disseccions de cadàvers al teatre anatòmic.

El va veure allà aturat durant uns quants minuts remenant el cap, llegint una vegada i una altra la placa de l'entrada moderna, apartant-se'n unes passes, tirant el cap arrere per veure tot l'edifici, fent pantalla amb les mans per mirar a través de les vidrieres del museu, els llums del qual, lògicament, estaven apagats a aquelles hores. Com si no el reconeguera, com si no s'ho poguera creure.

Un pensament que ja havia sorgit la nit anterior en el seu interior va començar a créixer en la ment de Nora. Era impossible, era una estupidesa, i malgrat tot aclariria moltes de les coses estranyes que havia notat en Max: la seua comoditat amb la roba antiga que duia, la seua mania de parlar-li de vosté i anomenar-la Fräulein, el seu desconeixement de les coses més bàsiques, com ara els taxis, els llums i les tomaques.

I si era un viatger del temps? I si venia del passat?

Nora va remenar el cap per a ella mateixa just en el moment en què Max enfilava a caminar de nou, aquesta vegada cap al riu, cap a la casa en ruïnes de la qual li havia parlat.

No podia ser. A més, si fora un viatger del temps, estaria més entrenat: sabria què són els espaguetis i no l'hauria mirat amb aquella alarma en veure-la vestida amb *leggings*.

Un passejant solitari caminava al costat del riu amb el seu gos. Max es va amagar en un portal fins que l'home es va perdre de vista. Nora també es va esperar.

Uns segons més tard, Max va continuar fins a una casa antiga que, efectivament, era una ruïna enmig d'un jardí xicotet totalment descuidat també. El va travessar,

va entrar per la part del darrere i va desaparéixer de la seua vista.

Nora es va llepar els llavis, indecisa. L'hauria de seguir i veure què feia o cap a on anava? Sí. No hi havia més remei. Si el perdia ara, potser no el tornaria a trobar. El va seguir sigil·losament.

Va travessar una habitació que devia haver sigut una cuina o un safareig i desembocava en un passadís fosc. Les passes de Max, curoses, cruixien a l'escala. Si ella també pujava, la sentiria per força, però si, per evitar-ho, es quedava a baix, no sabria què feia ell i no tindria massa sentit haver arribat fins allí.

Abans que poguera decidir-se, el va sentir tornar a baixar i amb prou faenes va tindre temps per retrocedir fins a la cuina. Va traure el cap amb compte i, com s'esperava, el va veure retallat contra la primera llum que es filtrava des de l'exterior. Semblava mirar fixament alguna cosa que es trobava al peu de l'escala i que ella no podia veure des d'on era.

Va sentir el grinyol d'una porta en obrir-se, una exclamació ofegada, unes passes i de sobte silenci total.

Al cap d'un parell de minuts, quan va estar segura, que ja no passaria res més, es va atrevir a eixir al passadís, que ara estava il·luminat per un sol acabat de nàixer, d'un color roig potent. Va avançar fins a col·locar-se al lloc on ell havia estat i va mirar en la direcció que recordava. L'únic que hi havia era un simple armari davall del forat de l'escala, tancat amb una porta de fusta amb el picaport de metall rovellat.

Ella havia sentit que s'obria. Max havia d'estar allí dins.

Dins d'un armari davall de l'escala? Per què? I per què no n'havia eixit, ja?

Va fer unes passes lentes, afanyoses, en direcció a la porta, amb la mà dreta estirada davant seu, com si temera que el picaport li haguera de passar el corrent.

Les campanes de Nostra Senyora la Bella van tocar la mitja. Les cinc i mitja.

Va fregar el picaport sense sentir res de particular, excepte que estava fred. Hi va recolzar el pes i la porta es va obrir cap endins amb un grinyol de pel·lícula de terror, cap al forat fosc que esperava. Un traster. No podia ser res més.

I així i tot...

Des del fons bufava un corrent suau de vent fred. Va fer una passa cap a l'interior. I una altra. Ara li pareixia distingir una lluminositat llunyana, com quan estàs en un túnel que gira i no pots veure'n l'eixida, però intueixes la llum al final. Va fer dues passes més. Per a ser un armari de davall de l'escala, era enorme. I Max no hi estava. El silenci era total; si estiguera amagat en la foscor, sentiria la seua respiració o almenys sentiria la seua presència, la calidesa del seu cos. Però allí no hi havia ningú.

Va continuar avançant.

Tenia l'estómac contret de por, però la curiositat era massa gran, de manera que, sense fer cas del que sentia, va continuar. Necessitava veure on acabava aquell traster, què era la llum que s'endevinava al final.

Tres passes més, un revolt a la dreta i allà, al fons, ja ben a prop, la llum del carrer. De quin carrer? Es va engolir la saliva. La boca li havia quedat seca.

Amb una cura infinita es va acostar a la finestra enreixada per la qual brillava la llum. Al darrere hi havia un carrer, en efecte. Només que es tractava d'un carrer en el qual, almenys des d'on es trobava ella, no es veia ni un sol fanal, ni una paperera, ni un cotxe, ni res que indicara que es tractava d'un carrer de l'Ingolstadt del segle XXI.

Es va quedar allí uns minuts, transfigurada, esperant que passara algú i poder comprovar la seua teoria, però que fora tan prompte li va fer témer que no coincidiria, si no és que estava disposada a esperar-se un parell d'hores.

S'equivocava.

Al cap d'uns minuts, un home vestit com per a un carnestoltes, amb calçons blancs, casaca marró i barret de tres corns va creuar per davant d'ella talonejant damunt de les llambordes. Darrere seu, un xic jovenet vestit d'una manera semblant carregava una caixa gran de fusta, possiblement d'eines d'algun ofici que no es podia imaginar.

Es va apartar de la finestra, espantada. No volia que ningú la vera espiant. I ja s'estava a punt de retirar quan una campaneta aguda la va fer tornar al seu lloc d'observació. Un xiquet vestit d'escolà, que duia una creu daurada muntada en una vara llarga, obria pas a un sacerdot que, amb totes dues mans davant del pit, pareixia portar una capsa molt preuada. Un altre escolà els seguia. Tots tres caminaven molt de pressa i l'home tenia una expressió d'urgència terrible.

Li sonava haver vist un quadre paregut en algun museu.

És clar! El viàtic! Nora recordava les històries de la seua besàvia, quan li contava que, quan era menuda, al poble sempre se sentia la campaneta quan el sacerdot anava a donar l'extremunció a un moribund. Pareixia que havia tornat a un temps on allò era perfectament normal.

No devia ser Max qui s'estava morint?, va pensar sobresaltada.

No, com podia ser Max? Feia deu minuts estava com una rosa.

Durant un moment, la temptació d'eixir i passejar-se per aquella Ingolstadt desconeguda va ser tan forta que va haver de recórrer a tota la seua sensatesa per tal de no fer-ho. Com podia eixir, vestida així? La prendrien per boja, la tancarien. El mínim que podia fer era tornar a casa, posar-se la disfressa del dia d'abans i tornar vestida d'una manera més o menys acceptable per a l'època. No seria ideal, però almenys no cridaria tant l'atenció. I estava quasi segura d'on trobar Max.

Havia dit que consultaria algun col·lega.

El més probable era que es dirigira de cap a la seua facultat.